

at høre, at saa vel Ordføreren for Finansudvalget som den højtærede Udenrigsminister nu havde udtalt, at man ønskede Besparelser paa den Konto, som angaar Gesandtskabsposterne. Ja, det kan jo glæde det ærede Medlem at høre det igen, men det kan ikke overraske ham, thi det ærede Medlem havde gjort den Erfaring, forinden han stillede sit Forslag om at inddrage 4 Gesandtskabsposter; det maa man huske paa, thi det er Hovedpunktet i denne Sag. Derfor var det urigtigt, naar det ærede Medlem videre sagde, at han haabede paa, at Mindretallets Forslag skulde give *Anledning* til, at man i Fremtiden kom ind paa Besparelser paa dette Omraade. Nej, det kan Mindretallets Forslag ikke give Anledning til, thi baade Finansudvalget og den højtærede Udenrigsminister havde fattet deres Beslutning og havde udtalt det Ønske og den Villie, at der skulde spares paa dette Omraade, inden det ærede Mindretal stillede sit Forslag.

K. M. Klausen: Det var mig en Tilfredsstillelse at høre den ærede Ordfører give mig Ret i min Karakteristik af Venstre og Venstres Stilling. Den ærede Ordfører udtalte, at Venstres Tanker, Ønsker og Villie ogsaa ere Højres og de moderates, og deri har han sikkert fuldstændig Ret. Naar Venstre fremkommer med Forslag om at bevilge 5 Mill. Kr. til Kanoner, er det et Ønske, som deles fuldt ud af Højre og de moderate, og naar det vil give den meget omstridte Prinsessebevilling, rammer det dernæst lige paa en Prik det, som Højre og de moderate inderlig have ønsket i mange Aar. Det glæder mig, at den ærede Ordfører saaledes bekræftede, at Venstre var gaaet op i Højre og de moderate og søger at gøre de Gerninger, som Højre og de moderate ikke have været i Stand til at udføre før Ministerskiftet.

Den ærede Ordfører sagde dernæst, at Venstre var blevet saa stærkt. Ja, den ærede Ordfører staar med en Styrke af 99 Mand bag sig, og det er jo en ansigelig Styrke. Blot Venstre ikke er blevet for stærkt igen! Det kan ogsaa hænde, at Folk blive for stærke, saa at deres egen Styrke bliver deres Fordærv.

Saa siger den ærede Ordfører, at det Ønske, jeg har haft om at faa disse Bevillinger nedsatte, havde jeg sikkert ikke behøvet at udtrykke ved Ændringsforslag. Jeg vil sige, at det eneste Parti, som rejste Kravet om at indføre Sparsommelighed netop paa dette Omraade, var Socialdemokratiet, som ved 1ste Behandling

rejste denne Sag. Det saa den Gang ikke ud til, at Venstre eller Regeringen ønskede at gaa denne Vej, for sammenligner man Udenrigsministeriets Budget med det i Fjor, ser man, at det er blevet omtrent 6,000 Kr. større, saa at det, som Regeringen har ønsket, ikke har været at sætte Udgiften ned, men tværtimod at sætte den op, idet den har forlangt større Bevillinger, end Højres Regering forlangte i Fjor. Derfor mener jeg, at det var ret naturligt, at vi, da vi besluttede under Finanslovens 1ste Behandling at rejse denne Sag for at søge at faa indført fornuftig Sparsommelighed paa dette Omraade, ikke lod det blive ved Ord eller fromme Ønsker; men omsatte dem i Handling. Derfor rejste vi igen Sagen i Finansudvalget og udtalte det Ønske, at der skulde skrives til Udenrigsministeriet, saa at vi derfra kunde faa Oplysninger om Gesandternes Virksomhed. Det ærede store Flertal modsatte sig dette, og saa faldt vi til Føje, hvorved saadanne Oplysninger ikke ere komne til Finansudvalget eller ind i Betænkningen. Det vilde ellers have været overordentlig interessant, og man vilde have haft noget bestemt at holde sig til. Det skete altsaa ikke, men at det ikke skete, er, som sagt, det store Flertals Skyld, idet det forhindrede os i at faa vort Ønske opfyldt.

Konseilspræsidenten og Udenrigsministeren (Deuntzer): Jeg takker først den ærede Ordfører, fordi han har forklaret, at Forholdet i Udvalget ingenlunde var det, at jeg nægtede nogen Oplysning; tværtimod, jeg svarede paa ethvert Spørgsmaal, man stillede; men paa den anden Side kunde det naturligvis ikke falde mig ind at give Oplysninger; naar der ikke blev spurgt derom, og jeg maa tilstaa, at jeg ikke har givet en Udvikling af Arbejdet og dets Fordeling for det diplomatiske Korps. Grunden var væsentlig den, at jeg troede, det var det høje Udvalg bekendt, at det maaske havde været fremme for, det vidste jeg ikke noget om. Jeg maa bemærke, at det maa bero paa en Misforstaaelse, naar det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) fandt et Bevis for, at Gesandterne ikke havde noget at bestille, deri, at jeg sagde, at de vare glade, naar de fik noget at bestille. Den ærede Folketingsmand maa have misforstaaet det, eller jeg maa muligvis ikke have udtrykt det saa tydeligt, som jeg ønskede, det var min Mening at sige, at de ere besjælede af stor Iver for at arbejde, saaledes at, naar jeg giver